

18. marec 2015

Izvirnik: samo v angleščini

Sendajski okvir za zmanjšanje tveganj nesreč za obdobje 2015–2030

Vsebina

	<i>Stran</i>
I. Preambula	3
II. Pričakovani rezultat in cilj	6
III. Vodilna načela	8
IV. Prednostna področja delovanja	9
Prednostno področje 1: Razumevanje tveganj nesreč	10
Prednostno področje 2: Krepitev upravljanja za obvladovanje tveganj nesreč.	12
Prednostno področje 3: Vlaganje v zmanjševanje tveganj nesreč za odpornost	15
Prednostno področje 4: Povečanje pripravljenosti na nesreče za učinkovit odziv in "boljšo ponovno izgradnjo" ob okrevanju, obnovi in rekonstrukciji	17
V. Vloga deležnikov	20
VI. Mednarodno sodelovanje in globalno partnerstvo	22

I. Preambula

1. Ta okvir za zmanjšanje tveganj nesreč po letu 2015 je bil sprejet na Tretji svetovni konferenci o zmanjšanju tveganj nesreč, ki je potekala od 14. do 18. marca 2015 v mestu Sendai, Mijagi, na Japonskem in je bila enkratna priložnost za države za:

(a) sprejetje jedrnatega in osredotočenega okvira za zmanjšanje tveganj nesreč za obdobje po letu 2015, ki je usmerjen v prihodnost in dejanja;

(b) konec ocenjevanja in pregleda izvajanja Hjoškega okvirnega akcijskega načrta za obdobje 2005–2015: izgradnja odpornosti držav in skupnosti na nesreče;¹

(c) razmislek o izkušnjah, pridobljenih prek regionalnih in nacionalnih strategij/institucij in načrtov za zmanjšanje tveganj nesreč ter njihovih priporočil, pa tudi ustreznih regionalnih sporazumov v okviru izvajanja Hjoškega okvirnega akcijskega načrta;

(d) opredelitev načinov sodelovanja, ki temeljijo na zavezah k izvajanju okvira za zmanjšanje tveganj nesreč po letu 2015;

(e) določitev načinov periodičnega pregleda izvajanja okvira za zmanjšanje tveganj nesreč po letu 2015.

2. Med svetovno konferenco so države obnovile svojo zavezo k zmanjšanju tveganj nesreč in izgradnji odpornosti² na nesreče, ki jo je treba obravnavati z novim občutkom za nujnost v kontekstu trajnostnega razvoja in odprave revščine ter jo ustrezno vključiti v politike, načrte, programe in proračune na vseh ravneh ter obravnavati v ustreznih okvirih.

Hjoški okvirni akcijski načrt: pridobljene izkušnje, ugotovljene pomanjkljivosti in prihodnji izzivi

3. Kot je navedeno v nacionalnih in regionalnih poročilih o napredku pri izvajanju Hjoškega okvirnega akcijskega načrta, pa tudi v drugih globalnih poročilih, so od sprejetja tega načrta leta 2005 države in drugi ustrezni deležniki dosegli napredek pri zmanjšanju tveganj nesreč na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni, kar je privedlo do zmanjšanja smrtnosti v primeru nekaterih nevarnosti.³ Zmanjševanje tveganj nesreč je stroškovno učinkovita naložba v preprečevanje prihodnjih izgub.

¹ A/CONF.206/6, popravek 1, poglavje I, resolucija 2.

² Odpornost je opredeljena kot: "Zmožnost sistema, skupnosti ali družbe, ki so izpostavljeni nevarnostim, da preprečijo učinke nevarnosti, se jim prilagodijo in si od njih opomorejo pravočasno in na učinkovit način, tudi tako, da obvarujejo in obnovijo njihove temeljne strukture in funkcije", Urad združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč (UNISDR), Terminologija UNISDR na temo zmanjšanja tveganj nesreč iz leta 2009, Ženeva, maj 2009 (<http://www.unisdr.org/we/inform/terminology>).

³ V Hjoškem okvirnem akcijskem načrtu je nevarnost opredeljena kot: "Potencialno škodljiv fizični dogodek, pojav ali človeška dejavnost, ki lahko povzroči izgubo življenj, poškodbe, škodo na lastnini, družbene in gospodarske probleme ali propadanje okolja. Nevarnosti lahko vključujejo latentne razmere, ki lahko predstavljajo prihodnje grožnje in imajo lahko različen izvor: naravni (geološki, hidrometeorološki in biološki) ali pa jih povzročijo človeški procesi (propadanje okolja in tehnološke nevarnosti).

Učinkovito obvladovanje tveganj nesreč prispeva k trajnostnemu razvoju. Države so izboljšale svoje zmožnosti za obvladovanje tveganj nesreč. Mednarodni mehanizmi za strateško svetovanje, usklajevanje in razvoj partnerstva za zmanjšanje tveganj nesreč, kot so Globalna platforma za zmanjšanje tveganj nesreč in regionalne platforme za zmanjšanje tveganj nesreč, pa tudi drugi ustrezni mednarodni in regionalni forumi sodelovanja, so igrali pomembno vlogo pri razvoju politik in strategij ter znanja in medsebojnega učenja. Na splošno je Hjoški okvirni akcijski načrt pomembno orodje za ozaveščanje javnosti in institucij, ustvarjanje političnih zavez ter osredotočanje in usmerjanje delovanja širokega spektra deležnikov na vseh ravneh.

4. Kljub temu so v istem časovnem okviru 10 let nesreče še naprej terjale visok davek, kar je posledično vplivalo na blagostanje in varnost oseb, skupnosti in držav kot celot. Življenje je izgubilo več kot 700 tisoč ljudi, več kot 1,4 milijona jih je bilo poškodovanih in približno 23 milijonov jih je zaradi nesreč ostalo brez domov. Na splošno so nesreče na različne načine prizadele več kot 1,5 milijarde ljudi. V nesorazmernem obsegu so bili prizadeti ženske, otroci in ljudje v ranljivih situacijah. Skupne gospodarske izgube znašajo več kot 1,3 bilijona dolarjev. Poleg tega so med letoma 2008 in 2012 nesreče povzročile razseljenost 144 milijonov ljudi. Nesreče, ki zaradi podnebnih sprememb velikokrat postajajo hujše, pogostejše in intenzivnejše, bistveno ovirajo napredek v smeri trajnostnega razvoja. Dokazi kažejo, da se je izpostavljenost oseb in premoženja v vseh državah povečala hitreje, kot se je zmanjšala ranljivost⁴, kar je povzročilo nova tveganja in konstantno rast izgub zaradi nesreč s precejšnjimi kratko-, srednje- in dolgoročnimi gospodarskimi, družbenimi, zdravstvenimi, kulturnimi in okoljskimi posledicami, predvsem na lokalni ravni in ravni skupnosti. Ponavljajoče se nesreče majhnega obsega in nesreče, ki se počasi razvijajo, še posebej prizadenejo skupnosti, gospodinjstva ter majhna in srednjevelika podjetja ter predstavljajo velik odstotek vseh izgub. Vse države, predvsem tiste v razvoju, pri katerih so smrtnost in gospodarske izgube zaradi nesreč nesorazmerno višje, se soočajo z vedno višjimi morebitnimi skritimi stroški in vedno večjimi izzivi pri uresničevanju finančnih in drugih obvez.

5. Nujno in ključnega pomena je, da predvidimo tveganja nesreč ter načrtujemo vnaprej in jih zmanjšujemo, da učinkoviteje zaščitimo ljudi, skupnosti in države, njihove vire zaslužka, zdravje, kulturno dediščino, družbenoekonomska sredstva in ekosisteme ter s tem okrepimo njihovo odpornost.

6. Na vseh ravneh je treba izboljšati delo za zmanjšanje izpostavljenosti in ranljivosti ter tako preprečevati nastanek novih tveganj nesreč, pa tudi odgovornosti za ustvarjanje tveganj nesreč. Bolj namensko delovanje je treba usmeriti v boj zoper osnovne vzroke tveganj nesreč, kot so posledice revščine in neenakosti, podnebne spremembe in spremenljivost, nenačrtovana in hitra urbanizacija, slabo gospodarjenje z zemljišči in kompleksni dejavniki, na primer demografske spremembe, slabe institucionalne ureditve, politike, ki ne temeljijo na poznavanju tveganj, pomanjkanje predpisov in spodbud za zasebne naložbe v zmanjšanje tveganj nesreč, kompleksne oskrbovalne verige, omejen dostop do tehnologije, netrajnostna raba naravnih virov, propadajoči ekosistemi, pandemije in epidemije. Poleg tega je treba še naprej

⁴ V Hjoškem okvirnem akcijskem načrtu je ranljivost opredeljena kot: "Razmere, na katere vplivajo fizični, družbeni, ekonomski in okoljski dejavniki ali procesi in ki povečujejo občutljivost skupnosti na posledice nevarnosti."

krepi dobro upravljanje za zmanjševanje tveganj nesreč na nacionalni, regionalni in globalni ravni ter izboljševati pripravljenost in nacionalno usklajevanje za odziv na nesreče, obnovo in rekonstrukcijo ter izrabiti okrevanje in rekonstrukcijo po nesreči za "boljšo ponovno izgradnjo", ki jo podpirajo okrepljeni načini mednarodnega sodelovanja.

7. Preventivni pristop k tveganju nesreč mora biti širši in bolj usmerjen v ljudi. Če želimo, da so prakse zmanjševanja tveganj nesreč smotrne in učinkovite, morajo biti usmerjene v več nevarnosti in temeljiti na več sektorjih, biti pa morajo tudi vključujoče in dostopne. Ob prepoznavanju svoje vodstvene, regulativne in usklajevalne vloge morajo vlade pri oblikovanju in izvedbi politik, načrtov in standardov sodelovati z ustreznimi deležniki, med katere sodijo tudi ženske, otroci in mladostniki, invalidne osebe, revni ljudje, migranti, avtohtona ljudstva, prostovoljci, strokovna javnost in starejše osebe. Potrebno je, da javni in zasebni sektor ter organizacije civilne družbe, pa tudi akademski krogi ter znanstvene in raziskovalne institucije tesneje sodelujejo in ustvarijo priložnosti za sodelovanje, podjetja pa vključijo tveganja nesreč v svoje vodstvene prakse.

8. Mednarodno, regionalno, subregionalno in čezmejno sodelovanje ostajajo ključnega pomena za podporo prizadevanjem držav, njihovih nacionalnih in lokalnih organov, pa tudi skupnosti in podjetij za zmanjševanje tveganj nesreč. Obstoječe mehanizme je morda treba okrepiti, da se zagotovi učinkovita podpora in doseže boljše izvajanje. Države v razvoju, predvsem najmanj razvite države, majhne otoške države v razvoju, države v razvoju brez izhoda na morje in afriške države, pa tudi države s srednjo ravnjo prihodka, ki se soočajo s specifičnimi izzivi, potrebujejo posebno pozornost in podporo, da dopolnijo domača sredstva in zmogljivosti prek dvo- in večstranskih kanalov, da zagotovijo ustrezne, trajnostne in pravočasne elemente, potrebne za izvedbo, na področju izgradnje zmožnosti, finančne in tehnične pomoči ter prenosa tehnologije, skladno z mednarodnimi zavezami.

9. Na splošno je Hjoški okvirni akcijski načrt zagotovil ključne smernice v prizadevanjih za zmanjšanje tveganj nesreč in prispeval k napredku v smeri doseganja razvojnih ciljev tisočletja. Med njegovim izvajanjem pa so se pokazale številne vrzeli v obravnavi temeljnih dejavnikov tveganj za nesreče, oblikovanju ciljev in prioritet pri delovanju,⁵ potrebi po spodbujanju odpornosti na nesreče na vseh ravneh in zagotavljanju ustreznih elementov, potrebnih za izvedbo. Vrzeli kažejo na potrebo po pripravi okvira, usmerjenega k delovanju, ki ga lahko vlade in ustreznimi deležniki izvajajo tako, da se podpirajo in dopolnjujejo, in ki pomaga opredeliti tveganja nesreč, ki jih je treba obvladovati, ter usmerja naložbe za izboljšanje odpornosti.

10. Deset let po Hjoškem okvirnem akcijskem načrtu nesreče še naprej spodkopavajo prizadevanja za doseganje trajnostnega razvoja.

11. Medvladna pogajanja o razvojni agendi po letu 2015, financiranju razvoja, podnebnih spremembah in zmanjšanju tveganja nesreč

⁵ Prednostne naloge za ukrepanje Hjoškega okvirnega načrta za obdobje 2005–2015 so: (1) zagotoviti, da je zmanjšanje tveganj nesreč nacionalna in lokalna prednostna naloga z močno institucionalno podlago za izvajanje; (2) opredeliti, oceniti in spremljati tveganja nesreč in okrepiti zgodnje opozarjanje; (3) uporabljati znanje, inovacije in izobraževanje za izgradnjo kulture varnosti in odpornosti na vseh ravneh; (4) zmanjšati temeljne dejavnike tveganja; (5) okrepiti pripravljenost na nesreče za učinkovit odziv na vseh ravneh.

mednarodni skupnosti nudijo enkratno priložnost za povečanje usklajenosti vseh politik, institucij, ciljev, kazalnikov in merskih sistemov za izvajanje, ob hkratnem upoštevanju njihovih mandatov. Zagotavljanje ustreznega potrebnega povezovanja med temi procesi prispeva k izgradnji odpornosti in doseganju globalnega cilja odprave revščine.

12. Spomnimo na rezultat konference ZN o trajnostnem razvoju leta 2012 "Prihodnost, ki jo hočemo", ki je pozvala k temu, da se zmanjšanje tveganj nesreč in izgradnja odpornosti na nesreče obravnava z obnovljenim občutkom za nujnost v kontekstu trajnostnega razvoja in odprave revščine ter se ustrezno vključita na vseh ravneh. Konferenca tudi znova potrjuje vsa načela deklaracije iz Ria o okolju in razvoju.

13. Obravnavanje podnebnih sprememb kot enega od gonil tveganj nesreč, ob spoštovanju mandata okvirne konvencije Združenih narodov o podnebnih spremembah,⁶ predstavlja priložnost za zmanjšanje tveganj nesreč na smiseln in usklajen način v medsebojno povezanih medvladnih procesih.

14. Ob upoštevanju navedenega in da bi zmanjšali tveganja nesreč, obstaja potreba po obravnavi obstoječih izzivov in pripravi na prihodnje izzive z osredotočenostjo na: spremljanje, ocenjevanje in razumevanje tveganj nesreč in nastanka tveganj ter izmenjavo takšnih informacij; krepitev upravljanja na področju tveganj nesreč in usklajevanja med ustreznimi institucijami in sektorji ter polne in smiselne udeležbe ustreznih deležnikov na ustreznih ravneh; vlaganje v ekonomsko, družbeno, zdravstveno, kulturno in izobrazbeno odpornost oseb, skupnosti in držav ter okolja, tudi s pomočjo tehnologije in raziskav; krepitev sistemov za zgodnje opozarjanje za več vrst nesreč ter pripravljenosti, odziva, okrevanja, obnove in rekonstrukcije. Za dopolnitev nacionalnega delovanja in zmožnosti obstaja potreba po povečanju mednarodnega sodelovanja med razvitimi državami in državami v razvoju ter med državami in mednarodnimi organizacijami.

15. Ta okvir se uporablja za tveganja majhnih in obsežnih, pogostih in redkih, nenadnih in počasi se razvijajočih nesreč, povzročenih zaradi naravnih nevarnosti ali s strani človeka, ter tudi za s tem povezane okoljske, tehnološke in biološke nevarnosti in tveganja. Njegov cilj je usmerjati obvladovanje tveganj nesreč zaradi več nevarnosti pri razvoju na vseh ravneh, pa tudi znotraj sektorjev in med njimi.

II. Pričakovani rezultat in cilj

16. Medtem ko je bil dosežen določen napredek pri izgradnji odpornosti ter zmanjšanju izgub in škod, sta za precejšnje zmanjšanje tveganj nesreč potrebni vztrajnost in vzdržljivost, z jasnejšo usmerjenostjo na ljudi in njihovo zdravje ter vire zaslужka, pa tudi redno nadaljnje ukrepanje. Cilj tega okvira, ki gradi na Hjoškem okvirnem akcijskem načrtu, je doseči naslednji rezultat v prihodnjih 15 letih:

Znatno zmanjšanje tveganj nesreč in izgub življenj, virov zaslужka, zdravja ter ekonomskega, fizičnega, družbenega, kulturnega in okoljskega premoženja oseb, podjetij, skupnosti in držav.

⁶Vprašanja podnebnih sprememb, ki so omenjena v tem okviru, ostajajo v okviru pooblastil Okvirne konvencije Združenih narodov o podnebnih spremembah v okviru pristojnosti podpisnic konvencije.

Za doseg tega rezultata sta potrebni močna zaveza in vključenost političnega vodstva v vsaki državi na vseh ravneh pri izvajanju tega okvira in nadaljnjem ukrepanju ter oblikovanju potrebnega spodbudnega in ugodnega okolja.

17. Da bi dosegli pričakovani rezultat, je treba slediti naslednjemu cilju:

Preprečevanje novih in zmanjšanje obstoječih tveganj nesreč z izvajanjem celostnih in vključevalnih ekonomskih, strukturnih, pravnih, družbenih, zdravstvenih, kulturnih, izobraževalnih, okoljskih, tehnoloških, političnih in institucionalnih ukrepov, ki preprečujejo in zmanjšujejo izpostavljenost nevarnostim in dovzetnost za nesreče, povečujejo pripravljenost za odziv in okrevanje ter tako krepijo odpornost.

Sledenje temu cilju zahteva okrepitev zmožnosti in zmogljivosti izvajanja držav v razvoju, predvsem najmanj razvitih držav, majhnih otoških držav v razvoju, držav v razvoju brez izhoda na morje in afriških držav, pa tudi držav s srednjo ravno prihodka, ki se soočajo s specifičnimi izzivi. Vključuje tudi podporo mednarodnega sodelovanja pri zagotavljanju elementov za izvedbo, skladno z nacionalnimi prednostnimi nalogami teh držav.

18. Za presojo globalnega napredka pri doseganju rezultata in cilja tega okvira je bilo dogovorjenih sedem globalnih konkretnih ciljev. Ti konkretni cilji se bodo presojali na globalni ravni in bodo dopolnjeni s prizadevanjem za razvoj ustreznih kazalnikov.

Nacionalni konkretni cilji in kazalniki bodo prispevali k doseganju rezultata in cilja tega okvirnega načrta.

Sedem globalnih konkretnih ciljev:

(a) znatno zmanjšanje smrtnosti po vsem svetu zaradi nesreč do leta 2030, z namenom znižati povprečno smrtnost po vsem svetu za 100.000 ljudi v obdobju 2020–2030 v primerjavi z obdobjem 2005–2015;

(b) znatno zmanjšanje števila prizadetih ljudi po vsem svetu do leta 2030, z namenom znižati povprečje za ves svet za 100.000 ljudi v obdobju 2020–2030 v primerjavi z obdobjem 2005–2015;⁷

(c) zmanjšanje neposredne gospodarske izgube zaradi nesreč glede na bruto domači proizvod (BDP) do leta 2030;

(d) znatno zmanjšanje škode na kritični infrastrukturi zaradi nesreč in motenj v osnovnih storitvah, na primer na zdravstvenih in izobraževalnih objektih, do leta 2030, med drugim tudi z razvojem njihove odpornosti;

(e) znatno povečanje števila držav, ki imajo nacionalne in lokalne strategije za zmanjšanje tveganj nesreč, do leta 2020;

(f) znatna okrepitev mednarodnega sodelovanja držav v razvoju z ustrežno in trajnostno podporo za dopolnitev njihovega delovanja na nacionalni ravni za izvajanje tega okvira do leta 2030;

⁷ Kategorije prizadetih ljudi bodo določene v procesu za delo po konferenci v Sendaju, o katerem odloči konferenca.

(g) znatno povečanje razpoložljivosti in dostopnosti sistemov za zgodnje opozarjanje na več vrst nevarnosti ter informacij in ocen o tveganjih nesreč za ljudi do leta 2030.

III. Vodilna načela

19. Na podlagi načel Yokohamske strategije za varnejši svet (smernice za preprečevanje naravnih nesreč, pripravljenost nanje in njihovo blažitev) ter na podlagi njenega akcijskega načrta⁸ in Hjoškega okvirnega akcijskega načrta izvajanje tega okvira, ob upoštevanju nacionalnih razmer ter skladno z domačimi zakoni in mednarodnimi obvezami in zavezami, vodijo naslednja načela:

(a) Vsaka država je primarno odgovorna za preprečevanje in zmanjšanje tveganj nesreč, tudi prek mednarodnega, regionalnega, subregionalnega, čezmejnega in dvostranskega sodelovanja. Zmanjšanje tveganj nesreč je skupna skrb vseh držav. Sposobnost držav v razvoju za učinkovito izboljšanje in izvajanje nacionalnih politik in ukrepov za zmanjšanje tveganj nesreč v okviru svojih razmer in zmogljivosti je mogoče nadalje povečati z zagotavljanjem trajnostnega mednarodnega sodelovanja.

(b) Za zmanjšanje tveganj nesreč je potrebno, da si odgovornosti delijo osrednje vlade in ustrezni nacionalni organi, sektorji in deležniki, kot je primerno glede na njihove nacionalne razmere in sistem upravljanja.

(c) Cilj obvladovanja tveganj nesreč je zaščita oseb ter njihove lastnine, zdravja, virov zaslužka in produktivnih sredstev, pa tudi kulturnega in okoljskega premoženja, ob hkratnem spodbujanju in varovanju vseh človekovih pravic, vključno s pravico do razvoja.

(d) Zmanjšanje tveganj nesreč zahteva angažiranost in partnerstvo celotne družbe. Zahteva tudi opolnomočenje ter vključujočo, dostopno in nediskriminatorno udeležbo, pri kateri je posebna pozornost namenjena ljudem, ki jih nesreče prizadenejo na nesorazmeren način, predvsem najrevnejšim. Potreben je tudi vidik spolov, starosti, invalidnosti in kulture v vseh politikah in praksah ter spodbujanje vodstva s strani žensk in mladih; v tem kontekstu bi bilo treba posebno pozornost nameniti izboljšanju organiziranega prostovoljnega dela državljanov.

(e) Zmanjšanje in obvladovanje tveganj nesreč je odvisno od usklajevalnih mehanizmov znotraj sektorjev in med njimi ter z ustreznimi deležniki na vseh ravneh, poleg tega pa je zanj potrebna polna angažiranost vseh državnih institucij izvršilne in zakonodajne narave na nacionalni in lokalni ravni ter jasna ubeseditev odgovornosti vseh javnih in zasebnih deležnikov, vključno z gospodarstvom in akademskimi krogi, da se zagotovijo medsebojna pomoč, partnerstvo, komplementarnost vlog in odgovornost ter nadaljnje ukrepanje.

(f) Medtem ko je tudi v prihodnje ključnega pomena, da nacionalne in zvezne državne vlade omogočajo, usmerjajo in usklajujejo zmanjšanje tveganj nesreč, pa je treba tudi primerno krepiti vlogo lokalnih organov in lokalne skupnosti, tudi s sredstvi, spodbudami in odgovornostmi za odločanje.

⁸ A/CONF.172/9, poglavje I, resolucija 1, priloga I.

(g) Zmanjšanje tveganj nesreč zahteva pristop, ki obravnava več nevarnosti, ter vključujoče odločanje, ki upošteva tveganja in temelji na odprti izmenjavi in razširjanju razčlenjenih podatkov, tudi glede na spol, starost in invalidnost, pa tudi na lahko dostopnih, najnovejših, razumljivih, na znanosti temelječih in neobčutljivih informacijah o tveganjih, ki jih dopolnjuje tradicionalno znanje.

(h) Cilj razvoja, krepitve in izvajanja ustreznih politik, načrtov, praks in mehanizmov mora biti ustrezna usklajenost vseh agend na področjih trajnostnega razvoja in rasti, varnosti hrane, zdravja in varnosti, podnebnih sprememb in nestanovitnosti, ravnanja z okoljem in zmanjšanja tveganj nesreč. Zmanjšanje tveganj nesreč je ključnega pomena za doseganje trajnostnega razvoja.

(i) Čeprav imajo vzroki tveganj nesreč lahko lokalne, nacionalne, regionalne ali globalne razsežnosti, imajo tveganja nesreč lokalne in specifične značilnosti, ki jih je treba razumeti pri določitvi ukrepov za zmanjšanje tveganj nesreč.

(j) Obravnava temeljnih dejavnikov tveganj nesreč prek javnih in zasebnih naložb, ki temeljijo na poznavanju tveganj nesreč, je stroškovno učinkovitejša kot zanašanje na odziv in okrevanje po nesreči ter prispeva k trajnostnemu razvoju.

(k) V fazi okrevanja po nesreči, pri obnovi in rekonstrukciji je ključnega pomena preprečiti nastanek tveganj nesreč in ta tveganja zmanjšati z "boljšo ponovno izgradnjo" ter povečanjem izobraženosti in ozaveščanja javnosti o tveganjih nesreč.

(l) Učinkovito in smiselno globalno partnerstvo ter nadaljnja krepitev mednarodnega sodelovanja, vključno z izpolnitvijo ustreznih zavez uradne razvojne pomoči s strani razvitih držav, so ključnega pomena za učinkovito obvladovanje tveganj nesreč.

(m) Države v razvoju, predvsem najmanj razvite države, majhne otoške države v razvoju, države v razvoju brez izhoda na morje in afriške države, pa tudi države s srednjo ravno prihodka in druge države, ki se soočajo s specifičnimi izzivi na področju tveganj nesreč, potrebujejo ustrezno, trajnostno in pravočasno podporo razvitih držav in partnerjev, vključno s financami, prenosom tehnologije in izgradnjo zmožnosti, in sicer takšno, ki ustreza njihovim potrebam in prednostim, kot jih opredelijo.

IV. Prednostna področja delovanja

20. Ob upoštevanju izkušenj, pridobljenih med izvajanjem Hjoškega okvirnega akcijskega načrta, ter skladno s pričakovanim rezultatom in ciljem se morajo države na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni osredotočiti na delovanje znotraj sektorjev in med njimi na naslednjih štirih prednostnih področjih:

1. razumevanje tveganj nesreč,
2. krepitev upravljanja za obvladovanje tveganj nesreč,
3. vlaganje v zmanjševanje tveganj nesreč za odpornost,
4. povečanje pripravljenosti na nesreče za učinkovit odziv in "boljšo ponovno izgradnjo" ob okrevanju, obnovi in rekonstrukciji.

21. Države, regionalne in mednarodne organizacije ter drugi ustrezni deležniki morajo pri svojem pristopu k zmanjšanju tveganj nesreč upoštevati ključne

dejavnosti, našteje pri vsaki od teh štirih prednostnih področij, in jih morajo ustrezno izvajati, ob upoštevanju zadevnih zmožnosti in zmogljivosti ter skladno z nacionalnimi zakoni in predpisi.

22. V kontekstu povečanja globalne soodvisnosti so potrebni usklajeno mednarodno sodelovanje, spodbudno mednarodno okolje in elementi, potrebni za izvedbo, da se spodbudi in prispeva k razvoju znanja, zmožnosti in motivacije za zmanjšanje tveganj nesreč na vseh ravneh, predvsem za države v razvoju.

Prednostno področje 1: Razumevanje tveganj nesreč

23. Politike in prakse obvladovanja tveganj nesreč morajo temeljiti na razumevanju tveganj nesreč v vseh njegovih razsežnostih ranljivosti, zmožnosti, izpostavljenosti oseb in premoženja, značilnosti nevarnosti in okolja. Takšno znanje se lahko izkoristi za ocenjevanje tveganj pred nesrečo, za preprečevanje in blažitev nesreč ter za vzpostavitev in izvajanje ustrezne pripravljenosti in učinkovitega odziva na nesreče.

Nacionalna in lokalna raven

24. Za doseganje tega je pomembno:

(a) spodbujati zbiranje, analizo, upravljanje in uporabo ustreznih podatkov in praktičnih informacij; zagotoviti njihovo razširjanje ob ustreznem upoštevanju potreb različnih kategorij uporabnikov;

(b) spodbuditi uporabo izhodiščnih informacij in jih krepiti ter redno ocenjevati tveganja nesreč, ranljivost, zmožnost, izpostavljenost, značilnosti nevarnosti in njihove možne posledične učinke v ustreznem družbenem in prostorskem obsegu na ekosisteme skladno z nacionalnimi razmerami;

(c) ustrezno pripravljati, redno posodabljati in razširjati informacije o tveganjih nesreč za določen kraj, vključno s prikazi tveganj, za nosilce odločanja, splošno javnost in skupnosti, ki so izpostavljeni tveganjem nesreč, v ustrezni obliki z uporabo geoprostorske informacijske tehnologije, če je to primerno;

(d) sistematično ocenjevati in beležiti izgube zaradi nesreč ter izmenjevati informacije o njih in jih javno utemeljiti ter razumeti ekonomske, družbene, zdravstvene, izobraževalne in okoljske posledice ter posledice za kulturno dediščino, kjer je to primerno, v kontekstu informacij o izpostavljenosti nevarnostim in ranljivosti, vezanih na dogodek;

(e) dati na voljo neobčutljive in razčlenjene informacije o izpostavljenosti nevarnostim, ranljivosti, tveganju, nesrečah in izgubi ter omogočiti dostop do njih, kot je primerno;

(f) spodbujati dostop do zanesljivih podatkov v realnem času, uporabiti informacije, pridobljene s pomočjo vesoljskih tehnologij in na kraju samem, vključno z geografskimi informacijskimi sistemi (GIS), ter uporabljati inovacije na področju informacijske in komunikacijske tehnologije za izboljšanje merilnih orodij ter zbiranje, analizo in razširjanje podatkov;

(g) graditi znanje vladnih uradnikov na vseh ravneh civilne družbe, skupnosti in prostovoljcev, pa tudi zasebnega sektorja, z izmenjavo izkušenj, dobrih praks ter izobraževanjem in usposabljanjem za zmanjšanje tveganj nesreč, vključno z uporabo obstoječih mehanizmov za usposabljanje in izobraževanje ter vzajemnim učenjem;

(h) spodbujati ter izboljšati dialog in sodelovanje med znanstvenimi in tehnološkimi skupnostmi, drugimi ustreznimi deležniki in snovalci politik, da se pospeši interakcija med znanostjo in politikami za učinkovito odločanje na področju obvladovanja tveganj nesreč;

(i) ustrezno zagotoviti uporabo tradicionalnega, avtohtonega in lokalnega znanja in praks, da se dopolni znanstveno znanje na področju ocenjevanja tveganj nesreč ter priprave in izvajanja politik, strategij, načrtov in programov specifičnih sektorjev, s čezsektorskim pristopom, ki morajo biti prilagojeni kraju in kontekstu;

(j) okrepiti tehnično in znanstveno zmožnost izkoriščanja in uskladitve obstoječega znanja ter razviti in uporabiti metodologije in modele za ocenjevanje tveganj nesreč, ranljivosti in izpostavljenosti vsem nevarnostim;

(k) spodbujati naložbe v inovacije in tehnološki razvoj za takšne raziskave na področju obvladovanja tveganja nesreč, ki so dolgotrajne, vključujejo več nevarnosti in so usmerjene v iskanje rešitev, da se obravnavajo vrzeli, ovire, medsebojne odvisnosti ter družbeni in ekonomski izzivi ter izzivi na področju izobraževanja in okolja ter tveganj nesreč;

(l) spodbujati vključevanje znanja o tveganjih nesreč, vključno s preprečevanjem nesreč, blažitvijo, pripravljenostjo, odzivom, okrevanjem in rehabilitacijo, v formalno in neformalno izobraževanje, pa tudi državljansko vzgojo na vseh ravneh, ter v poklicno izobraževanje in usposabljanje;

(m) spodbujati nacionalne strategije za krepitev javnega izobraževanja in ozaveščanja na področju zmanjševanja tveganj nesreč, vključno z informacijami in znanjem o tveganjih nesreč, s kampanjami in angažiranjem družbenih medijev in skupnosti, ob upoštevanju posebnih ciljnih skupin in njihovih potreb;

(n) uporabiti informacije o tveganjih v vseh njihovih razsežnostih ranljivosti, zmožnosti in izpostavljenosti oseb, skupnosti, držav in premoženja, pa tudi značilnosti nevarnosti, za pripravo in izvedbo politik za zmanjšanje tveganj nesreč;

(o) povečati sodelovanje med ljudmi na lokalni ravni za razširjanje informacij o tveganjih nesreč z vključevanjem lokalnih in nevladnih organizacij.

Globalna in regionalna raven

25. Za doseganje tega je pomembno:

(a) izboljšati razvoj in razširjanje znanstveno utemeljenih metodologij in orodij za beleženje in izmenjavo podatkov o izgubah zaradi nesreč ter ustreznih razčlenjenih in statističnih podatkov ter krepitev modeliranja tveganj nesreč, ocenjevanja, prikazovanja, spremljanja in sistemov zgodnjega opozarjanja, ki vključujejo več nevarnosti;

(b) spodbujati izvajanje celovitih raziskav o tveganjih nesreč, ki vključujejo več nevarnosti, ter pripravo regionalnih ocen in prikazov tveganj nesreč, ki vključujejo scenarije podnebnih sprememb;

(c) z mednarodnim sodelovanjem, vključno s prenosom tehnologije, ustrezno spodbujati in povečati dostop do neobčutljivih podatkov, informacij in komunikacij ter geoprostorskih in vesoljskih tehnologij ter s tem povezanih storitev, pa tudi njihovo izmenjavo in uporabo; ohranjati in krepiti opazovanje zemlje in podnebja na kraju samem in prek daljinskega zaznavanja; ustrezno krepiti uporabo medijev, vključno

z družbenimi in s tradicionalnimi mediji, velikimi podatkovnimi omrežji in omrežji mobilne telefonije, v podporo nacionalnim ukrepom za uspešno komuniciranje o tveganjih nesreč, skladno z nacionalnimi zakoni;

(d) spodbujati skupna prizadevanja v partnerstvu z znanstveno in tehnološko skupnostjo, akademskimi krogi in zasebnim sektorjem za vzpostavitev, razširjanje in izmenjavo dobrih praks na mednarodni ravni;

(e) podpirati razvoj lokalnih, nacionalnih, regionalnih in globalnih uporabniku prijaznih sistemov in storitev za izmenjavo informacij o dobrih praksah, tehnologijah za zmanjšanje tveganja nesreč, ki so stroškovno učinkovite in lahke za uporabo, ter o pridobljenih izkušnjah glede politik, načrtov in ukrepov za zmanjšanje tveganj nesreč;

(f) pripraviti učinkovite globalne in regionalne kampanje kot instrumente ozaveščanja javnosti in izobraževanja, z opiranjem na obstoječe (kot so na primer pobuda "Milijon varnih šol in bolnišnic", kampanja "Graditev odpornosti mest: moje mesto se pripravlja!", nagrada Združenih narodov Sasakawa za zmanjšanje nesreč in vsakoletni mednarodni dan Združenih narodov za zmanjšanje nesreč), za spodbujanje kulture preprečevanja nesreč, odpornosti in odgovornega državljanstva, ustvarjanje razumevanja tveganj nesreč, podpiranje medsebojnega učenja in izmenjavo izkušenj; spodbujati javne in zasebne deležnike k aktivnemu vključevanju v takšne pobude ter razviti nove na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni;

(g) okrepiti znanstveno in strokovno delo na področju zmanjšanja tveganj nesreč in njegovo uporabo z usklajevanjem obstoječih mrež in znanstvenoraziskovalnih institucij na vseh ravneh in v vseh regijah ob podpori Znanstvene in tehnične svetovalne skupine UNISDR, z namenom: okrepiti znanstvene utemeljitve v podporo izvajanju tega okvira; spodbujati znanstvene raziskave vzorcev tveganj nesreč ter njegovih vzrokov in učinkov; razširjati informacije o tveganju z najboljšo uporabo geoprostorske informacijske tehnologije; zagotoviti smernice za metodologije in standarde za ocene tveganja, modeliranje tveganja nesreč in uporabo podatkov; ugotoviti vrzeli na področju raziskav in tehnologije ter dati priporočila za prednostna področja za raziskave v okviru zmanjšanja tveganj nesreč; spodbujati in podpirati razpoložljivost in uporabo znanosti in tehnologije pri odločanju; prispevati k posodobitvi terminologije UNISDR iz leta 2009 o zmanjšanju tveganj nesreč; uporabiti preglede po nesreči kot priložnosti za krepitev učenja in javne politike; razširjati študije;

(h) ustrezno spodbujati razpoložljivost avtorskih in patentiranih materialov, tudi prek dogovorjenih dovoljenj;

(i) povečati dostop do inovacij in tehnologije, na dolgi rok pa tudi do raziskav in razvoja na področju obvladovanja tveganj nesreč, ki so usmerjeni v več nevarnosti in rešitve, hkrati pa tudi povečati podporo tem elementom.

Prednostno področje 2: Krepitev upravljanja za obvladovanje tveganj nesreč

26. Upravljanje na področju tveganj nesreč na nacionalni, regionalni in globalni ravni je zelo pomembno za učinkovito in smotno obvladovanje tveganj nesreč. Potrebni so jasna vizija, načrti, pristojnosti, navodila in usklajevanje znotraj sektorjev in med njimi, pa tudi sodelovanje ustreznih deležnikov. Krepitev upravljanja na področju tveganj nesreč za preprečevanje, blaženje, pripravljenost, odziv, okrevanje in rehabilitacijo je torej potrebna ter pospešuje skupno delovanje in partnerstvo pri vseh mehanizmi in institucijah za izvajanje instrumentov, pomembnih za zmanjšanje tveganj nesreč in trajnostni razvoj.

Nacionalna in lokalna raven

27. Za doseganje tega je pomembno:

(a) vključiti zmanjševanje tveganj nesreč v vsak posamezni sektor in v vse sektorje skupaj; ustrezno pregledati in spodbujati skladnost in nadaljnjo pripravo nacionalnih in lokalnih okvirov zakonov, predpisov in javnih politik, ki z opredelitvijo vlog in odgovornosti usmerjajo javni in zasebni sektor, da: (i) se obravnava tveganje nesreč v javnih službah in infrastrukturah, ki jih javnost tudi vodi in ureja; (ii) se ustrezno spodbuja in stimulira delovanje oseb, gospodinjstev, skupnosti in podjetij; (iii) se krepi ustrezne mehanizme in pobude za preglednost na področju tveganj nesreč, ki lahko vključujejo finančne spodbude, pobude za ozaveščanje javnosti in usposabljanje, ter zahteve za poročanje in pravne ter upravne ukrepe; (iv) se vzpostavijo usklajevalne in organizacijske strukture;

(b) sprejeti in izvajati nacionalne in lokalne strategije in načrte za zmanjševanje tveganj nesreč, v različnih časovnicah s konkretnimi cilji, kazalniki in časovnimi okvirji, katerih cilj je preprečitev nastanka tveganj, zmanjšanje obstoječih tveganj ter krepitev ekonomske, družbene, zdravstvene in okoljske odpornosti;

(c) oceniti zmožnost tehničnega, finančnega in upravnega obvladovanja tveganj nesreč za soočanje z ugotovljenimi tveganji na lokalni in nacionalni ravni;

(d) spodbujati vzpostavitev potrebnih mehanizmov in spodbud za zagotovitev visokih ravni skladnosti z obstoječimi določbami za povečanje varnosti iz področnih zakonov in predpisov, vključno s tistimi, ki se nanašajo na rabo zemljišč in urbanistično načrtovanje, gradbene standarde, ravnanje z okoljem in gospodarjenje z viri ter zdravstvene in varnostne standarde, ter jih posodobiti, kjer je to treba, da se zagotovi ustrezna osredotočenost na obvladovanje tveganj nesreč;

(e) ustrezno razviti in krepiti mehanizme za nadaljnje ukrepanje, redno ocenjevanje in javno poročanje o napredku pri izvajanju nacionalnih in lokalnih načrtov; spodbujati javni nadzor in institucionalne razprave, tudi poslancev in drugih ustreznih uradnih oseb, o poročilih o napredku pri izvajanju lokalnih in nacionalnih načrtov za zmanjšanje tveganj nesreč;

(f) ustrezno dodeliti jasne vloge in naloge predstavnikom skupnosti v okviru institucij, procesov in odločanja na področju obvladovanja tveganj nesreč na podlagi ustreznih pravnih okvirov; začeti celovito posvetovanje javnosti in skupnosti med pripravo takšnih zakonov in predpisov v podporo njihovem izvajanju;

(g) vzpostaviti in krepiti vladne usklajevalne forume, ki jih sestavljajo ustrezni deležniki na nacionalni in lokalni ravni, kot so nacionalne in lokalne platforme za zmanjšanje tveganj nesreč, ter določena nacionalna osrednja točka za izvajanje tega okvira za obdobje po letu 2015. Takšni mehanizmi morajo imeti močne temelje v nacionalnih institucionalnih okvirih z jasno dodeljenimi odgovornostmi in pristojnostmi, med drugim za ugotavljanje sektorskega in večsektorskega tveganja nesreč, izgradnjo zavedanja in znanja o tveganjih nesreč na podlagi izmenjave in razširjanja neobčutljivih informacij in podatkov o tveganjih nesreč, prispevanje k poročilom o lokalnih in nacionalnih tveganjih nesreč in usklajevanje teh poročil, usklajevanje kampanj za ozaveščanje o tveganjih nesreč, omogočanje lokalnega večsektorskega sodelovanja

(npr. med lokalnimi oblastmi) in podporo takšnemu sodelovanju, prispevanje k določitvi nacionalnih in lokalnih načrtov za obvladovanje tveganj nesreč in vseh politik, pomembnih za obvladovanje tveganj nesreč, ter poročanje o teh načrtih in politikah. Te odgovornosti je treba določiti z zakoni, predpisi, standardi in postopki;

(h) z regulativnimi in s finančnimi sredstvi ustrezno krepiti moč lokalnih organov za delo in usklajevanje s civilno družbo, skupnostmi in prvotnimi prebivalci ter migranti pri obvladovanju tveganj nesreč na lokalni ravni;

(i) spodbujati poslance, da podpirajo izvajanje zmanjšanja tveganj nesreč s pripravo nove ali z dopolnitvijo ustrezne zakonodaje in razporeditvijo proračuna;

(j) spodbujati razvoj standardov kakovosti, kot so potrdila in priznanja za obvladovanje tveganj nesreč, ob sodelovanju zasebnega sektorja, civilne družbe, poklicnih združenj, znanstvenih organizacij in Združenih narodov;

(k) po potrebi oblikovati javne politike za obravnavo vprašanj preprečevanja ali premestitve, kjer je to mogoče, človeških naselij na območjih tveganj nesreč, skladno z nacionalnimi zakoni in pravnimi sistemi.

Globalna in regionalna raven

28. Za doseganje tega je pomembno:

(a) usmerjati delovanje na regionalni ravni na podlagi dogovorjenih regionalnih in subregionalnih strategij in mehanizmov sodelovanja za zmanjšanje tveganj nesreč, kot je primerno glede na ta okvir, da se pospešuje učinkovitejše načrtovanje, ustvarjajo skupni informacijski sistemi ter izmenjujejo dobre prakse in programi za sodelovanje in razvoj možnosti, predvsem za obravnavo skupnih in čezmejnih tveganj nesreč;

(b) pospeševati sodelovanje med globalnimi in regionalnimi mehanizmi in institucijami za izvajanje in skladnost instrumentov in orodij, pomembnih za zmanjšanje tveganj nesreč, na primer za podnebne spremembe, biotsko raznovrstnost, trajnostni razvoj, odpravo revščine, okolje, kmetijstvo, zdravje, hrano in prehrano ter drugo, kot je primerno;

(c) aktivno se vključiti v globalno platformo za zmanjšanje tveganj nesreč, regionalne in subregionalne platforme za zmanjšanje tveganj nesreč in tematske platforme, da se sklenejo partnerstva, občasno oceni napredek pri izvajanju ter izmenjajo prakse in znanje o politikah, programih in naložbah, ki upoštevajo tveganja nesreč, vključno s praksami in znanjem o razvojnih in podnebnih vprašanjih, kot je primerno, pa tudi spodbujati vključevanje obvladovanja tveganja nesreč v druge ustrezne sektorje. Regionalne medvladne organizacije morajo igrati pomembno vlogo v regionalnih platformah za zmanjšanje tveganj nesreč;

(d) spodbujati čezmejno sodelovanje v zvezi s sredstvi v skupni rabi, da se omogočita politika in načrtovanje za izvajanje ekosistemskih pristopov, kot je znotraj povodij in obalah, da se izgradi odpornost in zmanjšajo tveganja nesreč, vključno s tveganjem epidemije in razselitve;

(e) spodbujati medsebojno učenje ter izmenjavo dobrih praks in informacij, med drugim prek prostovoljnih in samoiniciativnih pregledov med zainteresiranimi državami;

(f) ustrezno spodbujati krepitev mednarodnih prostovoljnih mehanizmov za spremljanje in ocenjevanje tveganj nesreč, vključno z ustreznimi podatki in informacijami, pri čemer je treba izkoristiti izkušnje iz poročila o izvajanju Hjoškega okvirnega akcijskega načrta. Omenjeni mehanizmi lahko spodbujajo izmenjavo neobčutljivih informacij o tveganjih nesreč z ustreznimi nacionalnimi vladnimi organi in deležniki za trajnostni družbeni in ekonomski razvoj.

Prednostno področje 3: Vlaganje v zmanjševanje tveganj nesreč za odpornost

29. Javne in zasebne naložbe v preprečevanje in zmanjševanje tveganj nesreč na podlagi strukturnih in nestrukturnih ukrepov so bistvenega pomena za povečanje ekonomske, družbene, zdravstvene in kulturne odpornosti oseb, skupnosti, držav in njihovega premoženja, pa tudi okolja. To so lahko gonila inovacij, rasti in ustvarjanja delovnih mest. Takšni ukrepi so stroškovno učinkoviti in igrajo pomembno vlogo pri reševanju življenj, preprečevanju in zmanjševanju izgub ter zagotavljanju učinkovitega okrevanja in rehabilitacije.

Nacionalna in lokalna raven

30. Za doseganje tega je pomembno:

(a) ustrezno dodeliti potrebna sredstva, vključno s finančnimi in logističnimi, na vseh upravnih ravneh za pripravo in izvajanje strategij, politik, načrtov, zakonov in predpisov za zmanjšanje tveganj nesreč v vseh ustreznih sektorjih;

(b) spodbujati ustrezne mehanizme za zavarovanje in druge oblike prenosa tveganj nesreč, porazdelitev tveganj in sprejemanje določene ravni tveganj ter finančno zaščito, tako pri javnih kot zasebnih naložbah, da se zmanjšajo finančne posledice nesreč v urbanih in podeželskih okoljih na vlade in družbe;

(c) ustrezno krepiti take javne in zasebne naložbe, ki so odporne na nesreče, predvsem prek: strukturnih, nestrukturnih in funkcionalnih ukrepov za preprečevanje in zmanjšanje tveganja nesreč na kritičnih objektih, predvsem šolah in bolnišnicah ter fizični infrastrukturi; boljše izgradnje od začetka za zoperstavljanje nevarnostim z ustrezno zasnovo in gradnjo, pa tudi z uporabo načel univerzalnega oblikovanja in standardizacije gradbenih materialov; nadgradnje in ponovne izgradnje; gojenja kulture vzdrževanja; upoštevanja ocen gospodarskih, družbenostrukturnih, tehnoloških in okoljskih vplivov;

(d) zaščititi ali podpirati zaščito kulturnih in zbirateljskih institucij ter drugih zgodovinsko, kulturno in religiozno pomembnih krajev;

(e) spodbujati odpornost delovnih mest na tveganja nesreč s strukturnimi in nestrukturnimi ukrepi;

(f) spodbujati vključevanje ocen tveganj nesreč v pripravo in izvajanje politik za rabo tal, vključno z urbanističnim načrtovanjem, ocenami degradacije zemljišč ter neformalno in nestalno nastanitvijo, uporabo smernic in orodij za nadaljnje ukrepanje, ki upoštevajo pričakovane demografske in okoljske spremembe;

(g) spodbujati vključevanje ocenjevanja tveganj nesreč, prikaza tveganj in njihovega obvladovanja v načrtovanje razvoja podeželja in gospodarjenje, med drugim z gorami, rekami, obalnimi naplavnimi ravnici, sušnimi območji, mokrišči in vsemi drugimi območji, podvrženimi suši in poplavam, vključno z določitvijo območij, ki so

varna za človeška naselja in hkrati ohranjajo funkcije ekosistemov, ki pomagajo zmanjšati tveganja;

(h) ustrezno spodbujati spreminjanje obstoječih in pripravo novih gradbenih pravil, standardov, praks obnove in rekonstrukcije na nacionalni ali lokalni ravni, s ciljem narediti jih uporabnejše v lokalnem kontekstu, predvsem v neformalnih in marginalnih človeških naseljih, ter z ustreznim pristopom okrepiti zmožnost izvajanja, pregledovanja in uveljavljanja takšnih pravil, z namenom vzpostavitve struktur, odpornih na nesreče;

(i) povečati odpornost nacionalnih zdravstvenih sistemov, tudi: z vključevanjem obvladovanja tveganj nesreč v primarno, sekundarno in terciarno zdravstveno varstvo, predvsem na lokalni ravni; z razvijanjem zmožnosti zdravstvenih delavcev za razumevanje tveganj nesreč ter uporabo in izvajanjem pristopov za zmanjšanje tveganj nesreč na področju zdravstva; s spodbujanjem in povečevanjem zmožnosti za usposabljanje na področju medicine nesreč; s podpiranjem in z usposabljanjem zdravstvenih skupin skupnosti o pristopih za zmanjšanje tveganj nesreč v zdravstvenih programih, v sodelovanju z drugimi sektorji, in o izvajanju Mednarodnega zdravstvenega pravilnika (2005) Svetovne zdravstvene organizacije;

(j) krepiti oblikovanje in izvajanje vključujočih politik in mehanizmov socialnega skrbstva, tudi: z vključevanjem skupnosti, povezanim s programi za krepitev virov zaslužka, in dostopom do osnovnih storitev zdravstvenega varstva, vključno z zdravjem mater, novorojencev in otrok, spolnim in reproduktivnim zdravjem, varnostjo hrane in prehrano, nastanitvijo in izobraževanjem, v smeri odprave revščine, da se najdejo trajne rešitve v fazi po nesreči in se opolnomočijo ljudje, ki so jih nesreče nesorazmerno prizadele, ter se jim zagotovi pomoč;

(k) ljudje z boleznimi, ki ogrožajo zdravje, in s kroničnimi boleznimi morajo biti zaradi svojih posebnih potreb vključeni v oblikovanje politik in načrtov za obvladovanje njihovih tveganj pred nesrečami ter med njimi in po njih, vključno s tem, da imajo dostop do storitev, ki rešujejo življenje;

(l) spodbujati sprejetje politik in programov, ki obravnavajo mobilnost ljudi, katere vzrok so nesreče, da se okrepi odpornost prizadetih ljudi in gostiteljskih skupnosti, skladno z nacionalnimi zakoni in okoliščinami;

(m) ustrezno spodbujati vključevanje problematike in ukrepov za zmanjšanje tveganj nesreč v finančne in fiskalne instrumente;

(n) krepiti trajnostno rabo in upravljanje ekosistemov ter izvajati takšne celostne pristope k ravnanju z okoljem in h gospodarjenju z naravnimi viri, ki vključujejo zmanjšanje tveganj nesreč;

(o) povečati odpornost podjetij ter zaščito virov zaslužka in produktivnih sredstev v celotnih dobavnih verigah. Zagotoviti kontinuiteto storitev in vključiti obvladovanje tveganj nesreč v poslovne modele in prakse;

(p) krepiti zaščito virov zaslužka in produktivnih sredstev, vključno z živino, delovnimi živalmi, orodji in semeni;

(q) spodbujati in vključevati pristope obvladovanja tveganj nesreč v celotno turistično dejavnost, glede na pogosto veliko odvisnost od turizma kot ključnega gonila gospodarstva.

Globalna in regionalna raven

31. Za doseganje tega je pomembno:

(a) spodbujati skladnost vseh sistemov, sektorjev in organizacij, povezanih s trajnostnim razvojem in z zmanjševanjem tveganj nesreč v njihovih politikah, načrtih, programih in procesih;

(b) spodbujati razvoj in krepitev mehanizmov in instrumentov za prenos in porazdelitev tveganj nesreč v tesnem sodelovanju s partnerji v mednarodni skupnosti, z gospodarstvom, mednarodnimi finančnimi institucijami in drugimi ustreznimi deležniki;

(c) spodbujati sodelovanje med akademskimi, znanstvenimi in raziskovalnimi subjekti in mrežami ter zasebnim sektorjem, za razvoj novih izdelkov in storitev za pomoč pri zmanjšanju tveganja nesreč, predvsem teh, ki bi pomagali državam v razvoju in njihovim posebnim izzivom;

(d) spodbujati usklajevanje med globalnimi in regionalnimi finančnimi institucijami z namenom ocenitve in pričakovanja morebitnih ekonomskih in družbenih posledic nesreč;

(e) izboljšati sodelovanje med zdravstvenimi organi in drugimi ustreznimi deležniki, da se okrepi zmožnost države za obvladovanje tveganj nesreč za zdravje, izvajanje Mednarodnega zdravstvenega pravilnika (2005) in izgradnjo odpornih zdravstvenih sistemov;

(f) krepiti in spodbujati sodelovanje in izgradnjo zmožnosti za zaščito produktivnih sredstev, vključno z živino, delovnimi živalmi, orodji in semeni;

(g) spodbujati in podpirati oblikovanje mrež socialnega skrbstva kot ukrepov za zmanjšanje tveganj, povezanih s programi za krepitev virov zaslužka, da se zagotovi odpornost na pretrese na ravni gospodinjstev in skupnosti;

(h) okrepiti in razširiti mednarodna prizadevanja za odpravo lakote in revščine prek zmanjšanja tveganj nesreč;

(i) spodbujati in podpirati sodelovanje med ustreznimi javnimi in zasebnimi deležniki, da se okrepi odpornost gospodarstva na nesreče.

Prednostno področje 4: Povečanje pripravljenosti na nesreče za učinkovit odziv in "boljšo ponovno izgradnjo" ob okrevanju, obnovi in rekonstrukciji

32. Nenehno povečevanje tveganj nesreč, vključno s povečanjem izpostavljenosti ljudi in premoženja, pa tudi pridobljene izkušnje iz preteklih nesreč kažejo na potrebo po nadaljnji krepitvi pripravljenosti za odziv na nesreče, delovanju v pričakovanju dogodkov, vključevanju zmanjševanja tveganj nesreč v pripravljenost na odziv in zagotovitvi razpoložljivosti zmogljivosti za učinkovit odziv in obnovo na vseh ravneh. Ključnega pomena je opolnomočenje žensk in invalidov za javno vodenje in spodbujanje glede na spol enakopravnih in univerzalno dostopnih pristopov k odzivu, okrevanju in rehabilitaciji. Nesreče so pokazale, da je faza okrevanja, obnove in rekonstrukcije, ki mora biti pripravljena pred nesrečo, ključna priložnost za boljšo ponovno izgradnjo, tudi prek vključevanja zmanjšanja tveganj nesreč

v razvojne ukrepe, s čimer postanejo države in skupnosti odporne na nesreče.

Nacionalna in lokalna raven

33. Za doseganje tega je pomembno:

(a) pripraviti ali pregledati in občasno posodabljeni politike, načrte in programe za pripravljenost na nesreče in nepredvidljive razmere, z vključenostjo ustreznih institucij, ob upoštevanju scenarijev podnebnih sprememb in njihovega vpliva na tveganja nesreč ter ob ustreznem omogočanju udeležbe vseh sektorjev in zadevnih deležnikov;

(b) vlagati v večsektorske in v ljudi usmerjene sisteme napovedovanja in zgodnjega opozarjanja na več nesreč, mehanizme za komunikacijo o tveganjih nesreč in izrednih razmerah, družbene tehnologije in telekomunikacijske sisteme za spremljanje nevarnosti ter jih razvijati, vzdrževati in krepiti. Razvijati takšne sisteme v procesu sodelovanja. Prirejati jih potrebam uporabnikov, vključno z družbenimi in kulturnimi zahtevami, predvsem na področju spolov. Spodbujati uporabo preproste in nizkocenovne opreme in naprav za zgodnje opozarjanje ter razširiti kanale za objavo informacij za zgodnje opozarjanje na naravne nesreče;

(c) spodbujati odpornost nove in obstoječe kritične infrastrukture, vključno z vodno, transportno in telekomunikacijsko infrastrukturo, izobraževalnimi objekti, bolnišnicami in drugimi zdravstvenimi objekti, da ostanejo varni, učinkoviti in delujoči med nesrečami in po njih, da se zagotovijo storitve, ki rešujejo življenja in so bistvene;

(d) ustanoviti skupnostne centre za pospeševanje ozaveščanja javnosti in hrambo zagotavljanje potrebnih materialov za izvajanje dejavnosti reševanja in pomoči;

(e) sprejeti javne politike in aktivnosti, ki podpirajo vlogo delavcev na področju javnih storitev, da se vzpostavijo ali krepijo mehanizmi za usklajevanje in financiranje in postopki za pomoč ter da se pripravijo načrti in izvedejo priprave na okrevanje in rekonstrukcijo po nesreči;

(f) usposabljeni obstoječo delovno silo in prostovoljce za odziv na nesreče ter krepiti tehnične in logistične zmožnosti za boljši odziv ob izrednih razmerah;

(g) zagotoviti kontinuiteto delovanja in načrtovanja, vključno z družbenim in ekonomskim okrevanjem, ter osnovne storitve v fazi po nesreči;

(h) spodbujati redne vaje za pripravljenost in odziv na nesreče ter za okrevanje, vključno z urjenjem za evakuacijo, usposabljanjem in vzpostavitvijo podpornih sistemov na kraju samem, za zagotavljanje hitrega in učinkovitega odziva na nesreče ter s tem povezano razseljenost, vključno z ustreznim dostopom do varnih zatočišč, osnovne hrane in druge pomoči, glede na lokalne potrebe;

(i) ob usklajevanju nacionalnih organov spodbujati sodelovanje različnih institucij, več organov in s tem povezanih deležnikov na vseh ravneh, vključno s prizadetimi skupnostmi in gospodarstvom, saj je obnova po nesreči kompleksna in zelo draga;

(j) spodbujati vključevanje obvladovanja tveganj nesreč v procese okrevanja in obnove po nesreči, olajšati povezovanje med pomočjo ob nesreči,

obnovo in razvojem. Izkoristiti priložnosti med fazo okrevanja za razvoj zmožnosti, ki kratko-, srednje- in dolgoročno zmanjšujejo tveganja nesreč, tudi s pripravo ukrepov, kot so načrtovanje rabe zemljišča, izboljšanje gradbenih standardov ter izmenjava izkušenj, znanja in pregledov po nesrečah. Vključiti obnovo po nesreči v trajnostni razvoj gospodarstva in družbe na prizadetih območjih. To velja tudi za začasna naselja za osebe, ki so razseljene zaradi nesreče;

(k) pripraviti napotke za pripravljenost na obnovo po nesreči, na primer za načrtovanje rabe zemljišča in izboljšanje gradbenih standardov, tudi z učenjem iz programov okrevanja in rekonstrukcije v desetletju od sprejetja Hjoškega okvirnega akcijskega načrta ter izmenjavo izkušenj in znanja;

(l) v procesu rekonstrukcije po nesreči in ob posvetovanju s prizadetimi ljudmi preučiti možnost premestitve javnih objektov in infrastruktur na območja zunaj dosega tveganja, kjerkoli je to mogoče;

(m) krepiti zmožnost lokalnih organov za evakuacijo oseb, ki živijo na območjih, podvrženih nesrečam;

(n) vzpostaviti mehanizem registra primerov in zbirko podatkov o umrlih zaradi nesreč za boljše preprečevanje bolezni in smrti;

(o) v fazi okrevanja izboljšati ureditev za zagotavljanje psihosocialne podpore in storitev za mentalno zdravje za vse ljudi, ki to potrebujejo;

(p) ustrezno pregledati in krepiti nacionalne zakone in postopke za mednarodno sodelovanje na podlagi smernic za domače omogočanje in regulacijo mednarodne pomoči ob nesrečah ter podpore pri začetnem okrevanju.

Globalna in regionalna raven

34. Za doseganje tega je pomembno:

(a) ustrezno razviti in krepiti usklajene regionalne pristope in operativne mehanizme za pripravo na hiter in učinkovit odziv na nesreče ter zagotavljanje takšnega odziva v situacijah, ki presegaajo nacionalne zmožnosti za soočanje s težavami;

(b) spodbujati nadaljnji razvoj in razširjanje instrumentov, kot so standardi, pravila, operativne smernice in drugi, v podporo usklajenemu delovanju na področju pripravljenosti in odziva na nesreče ter za omogočanje izmenjave informacij o pridobljenih izkušnjah in najboljših praksah pri izvajanju politik in programov rekonstrukcije po nesrečah;

(c) spodbujati nadaljnji razvoj učinkovitih mehanizmov za zgodnje opozarjanje, ki so skladni po vsej državi, regionalni in usmerjeni v več nevarnosti, ter investiranje v takšne mehanizme, kjer je to ustrezno, skladno z Globalnim okvirom za klimatske storitve, pa tudi omogočati izmenjavo informacij med vsemi državami;

(d) izboljšati mednarodne mehanizme, kot je Mednarodna platforma za okrevanje, za izmenjavo izkušenj in učenje med državami ter vsemi ustreznimi deležniki;

(e) primerno podpirati ustrezne subjekte Združenih narodov pri krepitvi in izvajanju globalnih mehanizmov o hidrometeoroloških vprašanjih, za ozaveščanje

in izboljšanje razumevanja tveganj z vodo povezanih nesreč in njihovih posledic na družbo ter za spodbujanje strategij za zmanjševanje tveganj nesreč na zahtevo držav;

(f) podpirati regionalno sodelovanje na področju pripravljenosti na nesreče, tudi s skupnimi vajami in urjenji;

(g) spodbujati regionalne protokole za omogočanje izmenjave zmogljivosti in sredstev za odziv med nesrečami in po njih;

(h) usposablјati obstoječo delovno silo in prostovoljce na področju odziva na nesreče.

V. Vloga deležnikov

35. Čeprav imajo države splošno odgovornost za zmanjšanje tveganj nesreč, gre za skupno odgovornost vlad in ustreznih deležnikov. Predvsem nedržavni deležniki igrajo pomembno vlogo, ker zagotavljajo podporo državam pri izvajanju okvira na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni, skladno z nacionalnimi politikami, zakoni in predpisi. Potrebni so njihova zavezanost, dobra volja, znanje, izkušnje in sredstva.

36. Ko države določajo posebne vloge in odgovornosti deležnikov ter hkrati gradijo na obstoječih ustreznih mednarodnih instrumentih, morajo spodbujati vse javne in zasebne deležnike k naslednjemu ravnanju:

(a) civilna družba, prostovoljci, organizacije za organizirano prostovoljno delo in lokalne organizacije: naj prispevajo, v sodelovanju z javnimi institucijami, med drugim s posebnimi znanji in praktičnimi napotki pri pripravi in izvajanju normativnih okvirov, standardov in načrtov za zmanjšanje tveganj nesreč; naj sodelujejo pri izvedbi lokalnih, nacionalnih, regionalnih in globalnih načrtov in strategij; naj prispevajo k ozaveščanju javnosti, preventivni kulturi in izobraževanju o tveganju nesreč ter naj te stvari podpirajo; naj ustrezno in javno podpirajo odporne skupnosti in vključujočo obvladovanje tveganj nesreč, ki zajema vso družbo in krepi sinergije med skupinami. Tu je treba poudariti, da:

(i) so ženske in njihovo sodelovanje ključnega pomena za učinkovito obvladovanje tveganj nesreč ter za oblikovanje, financiranje in izvajanje politik, načrtov in programov za zmanjšanje tveganj nesreč, ki bodo občutljivi v smislu vprašanja spolov; treba je tudi sprejeti ustrezne ukrepe za izgradnjo zmožnosti za krepitev vloge žensk za pripravljenost, pa tudi za izgradnjo njihove zmožnosti za uporabo alternativnih virov zaslužka v razmerah po nesreči;

(ii) otroci in mladi so akterji sprememb in treba jim je zagotoviti prostor in načine, da prispevajo k zmanjšanju tveganj nesreč, skladno z zakonodajo, nacionalno prakso in izobraževalnimi programi;

(iii) invalidne osebe in njihove organizacije so ključnega pomena pri ocenjevanju tveganj nesreč ter oblikovanju in izvajanju načrtov, prirojenih posebnim zahtevam, pri čemer se med drugim upoštevajo načela univerzalnega oblikovanja;

(iv) starejše osebe imajo leta izkušenj, spretnosti in modrosti, ki so neprecenljivo bogastvo za zmanjševanje tveganj nesreč, zato jih je treba vključiti v oblikovanje politik, načrtov in mehanizmov, vključno s tistimi za zgodnje opozarjanje;

(v) avtohtona ljudstva na podlagi svojih izkušenj in tradicionalnega znanja zagotavljajo pomemben prispevek k razvoju in izvajanju načrtov in mehanizmov, vključno s tistimi za zgodnje opozarjanje;

(vi) migranti prispevajo k odpornosti skupnosti in družb, njihovo znanje, spretnosti in zmožnosti pa so lahko koristni pri oblikovanju in izvajanju ukrepov za zmanjšanje tveganj nesreč.

(b) akademski, znanstveni in raziskovalni subjekti ter mreže: naj se v srednje- in dolgoročnem smislu usmerijo v dejavnike in scenarije tveganja nesreč, vključno z nastajajočimi tveganji nesreč; naj povečajo raziskave za regionalno, nacionalno in lokalno uporabo; naj podpirajo ukrepe lokalnih skupnosti in organov; naj podpirajo sodelovanje politike in znanosti pri odločanju;

(c) podjetja, poklicna združenja in finančne institucije zasebnega sektorja, vključno s finančnimi regulatorji in računovodskimi telesi, pa tudi filantropskimi fundacijami: naj vključijo obvladovanje tveganj nesreč, vključno s poslovno kontinuiteto, v poslovne modele in prakse prek naložb, ki upoštevajo tveganje nesreč, predvsem v mikro, malih in srednje velikih podjetjih; naj ozaveščajo in usposablajo svoje zaposlene in stranke; naj izvajajo in podpirajo raziskave in inovacije, pa tudi tehnološki razvoj za obvladovanje tveganj nesreč; naj izmenjujejo in razširjajo znanje, prakse in neobčutljive podatke; naj pod vodstvom javnega sektorja ustrezno aktivno sodelujejo pri pripravi takšnih normativnih okvirov in tehničnih standardov, ki upoštevajo obvladovanje tveganj nesreč;

(d) mediji: naj igrajo aktivno in vključevalno vlogo na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni ter prispevajo k ozaveščanju in krepitvi razumevanja javnosti ter naj razširjajo natančne in neobčutljive informacije o tveganju nesreč, nevarnostih in nesrečah, vključno z majhnimi nesrečami, in sicer na preprost, pregleden, enostavno razumljiv in dostopen način, v tesnem sodelovanju z nacionalnimi organi; naj privzamejo posebne politike komuniciranja za področje zmanjšanja tveganj nesreč; naj ustrezno podpirajo sisteme zgodnjega opozarjanja in zaščitne ukrepe za reševanje življenj; naj spodbujajo preventivno kulturo in intenzivno vključenost skupnosti v stalne kampanje izobraževanja javnosti ter javna posvetovanja na vseh ravneh družbe, skladno z nacionalnimi praksami.

37. V zvezi z Resolucijo Generalne skupščine 68/211 z dne 20. decembra 2013 so pomembne zaveze ustreznih deležnikov, da se določijo načini sodelovanja in izvede ta okvir. Te zaveze morajo biti specifične in časovno omejene za podporo razvoju partnerstev na lokalni, nacionalni, regionalni in globalni ravni ter izvajanju lokalnih in nacionalnih strategij in načrtov za zmanjšanje tveganj nesreč. Vse deležnike se spodbuja, da javnost obvestijo o svojih zavezah in njihovem izpolnjevanju v podporo izvajanju okvira ali nacionalnih in lokalnih načrtov za obvladovanje tveganj nesreč, in sicer prek spletne strani Urada združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč (UNISDR).

VI. Mednarodno sodelovanje in globalno partnerstvo

Splošne ugotovitve

38. Države v razvoju glede na različne zmožnosti ter povezavo med zagotovljeno podporo in obsegom, v katerem bodo sposobne izvajati ta okvir, potrebujejo dodatne elemente za izvedbo, vključno z ustreznimi, trajnostnimi in pravočasnimi sredstvi prek mednarodnega sodelovanja in globalnega partnerstva za razvoj, ter nadaljnjo mednarodno podporo pri krepitvi prizadevanj za zmanjšanje tveganj nesreč.

39. Mednarodno sodelovanje za zmanjšanje tveganj nesreč vključuje različne vire in je ključen element pri podpiranju prizadevanj držav v razvoju za zmanjšanje tveganj nesreč.

40. Pri reševanju problema ekonomskih razlik med državami in razlik na področju tehnoloških inovacij ter raziskovalne zmožnosti je ključnega pomena izboljšanje prenosa tehnologije, ki vključuje proces omogočanja in pospeševanja pretoka spretnosti, znanja, idej, izkušenj in tehnologije iz razvitih držav na države v razvoju pri izvajanju tega okvira.

41. Države v razvoju, ki so podvržene nesrečam, predvsem najmanj razvite države, majhne otoške države v razvoju, države v razvoju brez izhoda na morje in afriške države, pa tudi države s srednjo ravno prihodka, ki se soočajo s specifičnimi izzivi, zaslužijo posebno pozornost glede na njihove višje ravni ranljivosti in tveganja, ki pogosto zelo presegajo njihovo zmožnost odziva na nesreče in obnove po njih. Takšna ranljivost zahteva nujno krepitev mednarodnega sodelovanja ter zagotavljanje pristnih in trajnih partnerstev na regionalni in mednarodni ravni, za podporo državam v razvoju pri izvajanju tega okvira, skladno z njihovimi nacionalnimi prednostnimi nalogami in potrebami. Podobno pozornost in ustrezno pomoč je treba nameniti tudi drugim državam, podvrženim nesrečam s posebnimi značilnostmi, kot so arhipelaške države, pa tudi države z obsežnimi obalami.

42. Nesreče lahko nesorazmerno prizadenejo majhne otoške države v razvoju zaradi njihovih enkratnih in posebnih ranljivosti. Učinki nesreč, nekateri so postali intenzivnejši in so jih še poslabšale podnebne spremembe, ovirajo njihov napredek v smeri trajnostnega razvoja. Glede na poseben primer majhnih otoških držav v razvoju obstaja ključna potreba po izgradnji odpornosti in zagotavljanju posebne podpore z izvajanjem dokumenta SIDS Accelerated Modalities of Action (SAMOA) Pathway⁹ na področju zmanjšanja tveganj nesreč.

43. Afriške države se še naprej soočajo z izzivi, povezanimi z nesrečami, in naraščajočimi tveganji, vključno s tistimi, povezanimi s povečanjem odpornosti infrastrukture, zdravja in virov zaslužka. Ti izzivi zahtevajo povečano mednarodno sodelovanje in zagotavljanje ustrezne podpore afriškim državam pri izvajanju tega okvira.

⁹ Resolucija Generalne skupščine 69/15, priloga.

44. Izkazalo se je, da je sodelovanje sever-jug, ki ga dopolnjujeta sodelovanje jug-jug in tristransko sodelovanje, ključnega pomena za zmanjšanje tveganj nesreč, obstaja pa tudi potreba po nadaljnji krepitvi sodelovanja na obeh področjih. Partnerstva igrajo dodatno pomembno vlogo z izkoriščanjem celotnega potenciala držav in s podpiranjem njihovih nacionalnih zmožnosti na področju obvladovanja tveganja nesreč ter izboljšanja družbenega, zdravstvenega in ekonomskega blagostanja posameznikov, skupnosti in držav.

45. Prizadevanja držav v razvoju, ki nudijo sodelovanje jug-jug in tristransko sodelovanje, ne smejo zmanjšati sodelovanja sever-jug razvitih držav, saj ga dopolnjujejo.

46. Bistveni načini zmanjšanja tveganj nesreč so financiranje s strani različnih mednarodnih virov, javen in zaseben prenos zanesljive, cenovno dostopne, ustrezne in moderne okolju prijazne tehnologije, pod medsebojno dogovorjenimi posebno ugodnimi in prednostnimi pogoji; pomoč pri izgradnji zmožnosti za države v razvoju; spodbudna institucionalna in politična okolja na vseh ravneh.

Elementi, potrebni za izvedbo

47. Za doseganje tega je treba:

(a) znova potrditi, da države v razvoju potrebujejo boljše zagotavljanje usklajene, trajnostne in ustrezne mednarodne podpore za zmanjšanje tveganj nesreč, predvsem najmanj razvite države, majhne otoške države v razvoju, države v razvoju brez izhoda na morje in afriške države, pa tudi države s srednjo ravno prihodka, ki se soočajo s specifičnimi izzivi, prek dvo- in večstranskih kanalov, vključno s povečano tehnično in finančno podporo, ter prenos tehnologije pod posebno ugodnimi in prednostnimi pogoji, kot je medsebojno dogovorjeno, za razvoj in krepitev njihovih zmožnosti;

(b) povečati dostop držav, predvsem držav v razvoju, do financ, okolju prijazne tehnologije, znanosti in inovacij, dostopnih vsem, pa tudi znanja in izmenjave informacij na podlagi obstoječih mehanizmov, in sicer dvostranskih, regionalnih in večstranskih ureditev sodelovanja, ki vključujejo Združene narode in druga ustrezna telesa;

(c) spodbujati uporabo in širitev tematskih platform sodelovanja, kot so globalna tehnološka združenja in globalni sistemi za izmenjavo strokovnega znanja in izkušenj, inovacij in raziskav ter za zagotovitev dostopa do tehnologije in informacij na področju zmanjšanja tveganj nesreč;

(d) ustrezno vključiti ukrepe za zmanjšanje tveganj nesreč v programe dvo- in večstranske razvojne pomoči znotraj sektorjev in med njimi, ki so povezani z zmanjševanjem revščine, s trajnostnim razvojem, z upravljanjem naravnih virov, okoljem, razvojem mest in s prilagoditvijo na podnebne spremembe.

Podpora mednarodnih organizacij

48. V podporo izvajanju tega okvira je potrebno naslednje:

(a) Združeni narodi in druge mednarodne in regionalne organizacije, mednarodne in regionalne finančne institucije ter donatorske agencije, ki delujejo na področju zmanjševanja tveganj nesreč, so naprošene, da ustrezno izboljšajo usklajevanje strategij v zvezi s tem.

(b) Subjekti sistema Združenih narodov, vključno s skladi in programi ter specializiranimi agencijami, prek akcijskega načrta Združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč za odpornost, okvirov Združenih narodov za razvojno pomoč in programov držav, morajo spodbujati optimalno uporabo sredstev in na njihovo prošnjo podpirati države v razvoju pri izvajanju tega okvira, ob usklajevanju z drugimi ustreznimi okviri, kot je Mednarodni zdravstveni pravilnik (2005), pa tudi prek razvoja in krepitev zmožnosti ter jasnih in usmerjenih programov, ki skladno z njihovimi mandati podpirajo prednostne naloge držav na uravnotežen, usklajen in trajnosten način.

(c) Predvsem Urad Združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč (UNISDR) mora podpreti izvajanje, nadaljnje ukrepanje in pregledovanje tega okvira tako: da pripravi občasne preglede napredka, predvsem za globalno platformo, in ustrezno sočasno s procesom nadaljnjega ukrepanja pri Združenih narodih podpira oblikovanje skladnega globalnega in regionalnega nadaljnjega izvajanja in kazalnikov ter jih ustrezno usklajuje z drugimi relevantnimi mehanizmi za trajnostni razvoj in podnebne spremembe ter ustrezno posodoblja obstoječe spletno poročilo o izvajanju Hjoškega okvirnega akcijskega načrta; da aktivno sodeluje pri delu medagencijske in strokovne skupine za kazalnike trajnostnega razvoja; da v tesnem sodelovanju z državami in z angažiranjem strokovnjakov ustvari (znanstveno) utemeljene praktične napotke za izvajanje; da krepi preventivno kulturo pri ustreznih deležnikih s podporo razvoju standardov s strani strokovnjakov in tehničnih organizacij, pobudami zagovorništva in razširjanjem informacij, politik in praks na temo tveganj nesreč, pa tudi z zagotavljanjem izobraževanja in usposabljanja na temo zmanjšanja tveganj nesreč prek pridruženih organizacij; da podpira države, tudi prek nacionalnih platform ali njihovih ekvivalentov, pri njihovi pripravi nacionalnih načrtov ter spremlja trende in vzorce na področju tveganj nesreč, izgub in posledic nesreč; da v sodelovanju z regionalnimi organizacijami sklicuje globalne platforme za zmanjšanje tveganj nesreč in podpira organiziranje regionalnih platform za zmanjšanje tveganj nesreč; da vodi revidiranje Akcijskega načrta Združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč za odpornost; da pomaga okrepiti prizadevanja Znanstvene in tehnične svetovalne skupine mednarodne konference o tveganju nesreč za spodbujanje znanstvenega in tehničnega dela na področju zmanjšanja tveganj nesreč; da v tesnem usklajevanju z državami vodi posodobitev terminologije na temo zmanjšanja tveganj nesreč iz leta 2009, skladno s terminologijo, o kateri so se dogovorile države; da vodi evidenco zavez deležnikov.

(d) Mednarodne finančne institucije, kot so Svetovna banka in banke za regionalni razvoj, morajo proučiti prednostne naloge tega okvira za zagotavljanje finančne podpore in posojil državam v razvoju za celostno zmanjšanje tveganj nesreč.

(e) Druge mednarodne organizacije in pogodbeni organi, vključno s konferenco podpisnic okvirne konvencije Združenih narodov o podnebnih spremembah, z mednarodnimi finančnimi institucijami na globalni in regionalni ravni ter Mednarodnim gibanjem Rdečega križa in Rdečega polmeseca, morajo na njihovo prošnjo podpirati države v razvoju pri izvajanju tega okvira ob usklajevanju z drugimi ustreznimi okviri.

(f) Globalni dogovor Združenih narodov kot glavna pobuda Združenih narodov za sodelovanje z zasebnim sektorjem in gospodarstvom mora še naprej sodelovati in spodbujati ključni pomen zmanjšanja tveganj nesreč za trajnostni razvoj in odpornost.

(g) Treba je krepiti celovito zmožnost sistema Združenih narodov za pomoč državam v razvoju pri zmanjšanju tveganj nesreč z zagotavljanjem ustreznih sredstev prek različnih mehanizmov financiranja, vključno s povečanimi, pravočasnimi, stabilnimi in predvidljivimi prispevki k Skrbniškemu skladu Združenih narodov za zmanjšanje nesreč ter krepitvijo vloge sklada pri izvajanju tega okvira.

(h) Medparlamentarna zveza ter druga ustreznna regionalna telesa in mehanizmi za poslance, kot je primerno, morajo še naprej podpirati in zagovarjati zmanjšanje tveganj nesreč in krepitev nacionalnih pravnih okvirov.

(i) Organizacija Združena mesta in lokalne vlade ter druga ustreznna telesa lokalnih vlad morajo še naprej spodbujati sodelovanje in medsebojno učenje lokalnih vlad na področju zmanjšanja tveganj nesreč in izvajanja tega okvira.

Nadaljnji ukrepi

49. Konferenca poziva Generalno skupščino, da na sedemdeseti seji prouči možnost vključitve pregleda globalnega napredka pri izvajanju tega okvira za zmanjšanje tveganj nesreč kot del njenega celovitega in usklajenega procesa nadaljnjega ukrepanja na konferencah in srečanjih na vrhu Združenih narodov, ob usklajevanju z Ekonomskim in socialnim svetom, Političnim forumom na visoki ravni za trajnostni razvoj in celovitimi cikli pregledov politik, ki potekajo na štiri leta, kot je primerno, ter ob upoštevanju prispevkov Globalne platforme za zmanjšanje tveganj nesreč in regionalnih platform za zmanjšanje tveganj nesreč ter poročila o izvajanju Hjoškega okvirnega akcijskega načrta.

50. Konferenca Generalni skupščini priporoča, naj na svojem devetinšestdesetem zasedanju ustanovi odprto medvladno delovno skupino, ki jo sestavljajo strokovnjaki, imenovani s strani držav članic, in jo podpira Urad združenih narodov za zmanjšanje tveganj nesreč (UNISDR), ob vključenosti ustreznih deležnikov, za razvoj skupine možnih kazalnikov za merjenje globalnega napredka pri izvajanju tega okvira v povezavi z delom medagencijske strokovne skupine za kazalnike trajnostnega razvoja. Konferenca tudi priporoča, da delovna skupina do decembra 2016 prouči priporočila Znanstvene in strokovne svetovalne skupine o posodobitvi terminologije UNISDR na temo zmanjšanja tveganj nesreč iz leta 2009 ter da se rezultat tega dela predloži Generalni skupščini v proučitev in sprejetje.